

Bilješka o piscu

Vasko Popa (1922-1991) je učinio oštar zaokret u savremenoj srpskoj poeziji ranih pedesetih godina. To ga čini jednim od najvažnijih i najplodnijih pisaca. Popa ima pozitivan odnos prema tradiciji koja je mogla da bude podsticajna i plodotvorna, na prvom mjestu. Tjeskoban i monoton život savremenog čovjeka je predocen u poeziji Vaska Pope. Svijet nije ništa nego igra. Inovativnost poezije Vaska Pope najviše je ostvarena na jezičkom planu. Jezik je jednostavan, kolokvijalan. Vasko Popa je vrlo plodan pjesnik- objavio je osam knjiga pjesama: Kora (1953), Nepocin-polje (1956), Interpretacija:

Ciklus Igre, četvrti ciklus u knjizi Nepocin-polje objavljen je prvi put 1955. godine u časopisu Delo. Otada su Popine Igre su izuzetno surove i tragicne. Igraci su anonimni. To su jedan, drugi- ostali ili neko, nekoga, neko. U igri Klina jedni vrše pritisak, dok su drugi pod priiskom, a treći manipulišu i jednima i drugima. Ovo je igra života. I u pjesmi Žmure prostor je uništavajući. Ulazak u njega znači gubitak sebe. Da bi se igrala ova igra zahtjeva žrtvu. U igri Žmure traga se za drugim, u igri Zavodnika već prisustvujemo ljubavnoj igri tih drugih koji se završavaju. Motiv krađe zlatne jabuke (u grčkoj mitologiji zlatnog runa) naci ćemo u pjesmi Ružokradice jednoj od najpoznatijih. Bice-objekti, parcijalizirani, pretvoreni u jedno opredjeljenje, jednu mogućnost- prikazani su u pjesmi Između. I u pjesmi Jurke ponavlja se model igre skrivanja i traganja što traje do uništenja i istrebljenja. Igra stvarnosti. U pjesmi Trule kobile ucesnici su jedan drugome «kamen na srcu». Igre tereta, strave, zle savjesti, užasa. U prividnoj bezazlenosti i naivnosti dječje igre, sa folklornim porijeklom u inspiraciji, sintaksi i rječniku, ciklus igre.

Esej:

Oda o čovjeku

Život je velika igra čiji je početak neciji kraj, a opet taj kraj neciji početak. Vasko Popa nas svojim igrama upozorava. Iako je bice u početku puno snage, skace visoko, misli da može mnogo više od trenutnog, a to su u stvari iluzije. Tako da samo snažniji nastavljaju tu Popinu «igru».

Pjesma Klina govori o odnosu među ljudima tj. pravi hijerarhiju i u takvom životnom miljeu jedni su superiorniji od drugih. U toku života tj. u toku te životne borbe ljudi se skrivaju jedni od drugih, skrivaju svoja prava lica, igraju se. Uprkos tom traženju i tome da čovjek spozna i razumije samog sebe i druge oko sebe, ljudi su otuđeni i izolirani. Život je nepredvidiv, jer ljudi griješe. Umjesto da gledaju naprijed dešava im se da su im «oci na ledima». I kad spozna sve što ga je interesovalo spozna da je život grub i želi se vratiti samom sebi, ali ne vidi put. U životnom jurenju ljudi prave velike nepravde, sebičnost i pohlepu.

Kraj ciklusa Igre poistovjećuje se sa krajem života, odnosno neminovnosti umiranja, ulaska u ništavilo o